

МАЙКА

Завила парцалитѣ за миене въ една бохча, мама ни даде своитѣ последни нареждания и излѣзе. Тя отиваше за пръвѣ пжтъ на чужда работа. Азъ видѣхъ, какъ се залюлѣха краката ѝ, когато пристѣпи високия прагъ на дюкяна ни, сега обърнатъ на стая, и какъ се извърна лицето ѝ къмъ насъ. Измжчено и чисто, то сега бѣше покрито съ хиляди бръчки. Тѣ хвърляха сѣнка една надъ друга и го правѣха тъмно и невзрачно. Нѣщо проплака въ гърдитѣ ми за тая хубава жена, решена на една прѣко силитѣ ѝ жертва.

— Мамо!

Мама се обърна още еднажъ, усмихна се горчиво и трѣгна съ пресилено твърди крачки. Въ тая минута тя приличаше на слѣпецъ, който, следъ като е опитвалъ съ тояга пжтя предъ себе си, се впуска напредъ въ една странна смѣсица отъ увѣреностъ и страхъ.

— Мамо!

Но тя не ми отвърна. Когато се спустнахъ следъ нея, за

да я видя още веднажъ, мама бѣше извила край хаджи Савовата кжща, поела пжтя нагоре.

Главата ме заболѣ отъ мжка. Сестритѣ ми, братята ми и азъ стоехме като потресени. Въ кжщи се настани тревогата на детскитѣ ни души и ни загледа съ убийствено зелени погледи. Деньтъ посивѣ повече.

Вечеръта дочакахме въ болезненъ трепетъ. Очитѣ ни се изгледаха за мама. Но тя не се задаваше отъ никжде. Ето, слънцето ще залѣзе, а нея още я нѣма. Колко ли се е изморила тя?

Най-сетне мама се зададе запѣхтѣна. Идѣше отъ Килиената улица.

— Мамо, защо отъ тамъ?... И на друго мѣсто ли ходи да работишъ? — Ние я питахме едно презъ друго и гледахме, какъ преглъща сълзитѣ си.

— Чакайте, ще ви кажа.

Мама поржча на сестра ми да простре парцалитѣ, седна на малкото триножниче и ме придръпна до себе си. Въ по-